

ψυχή του ανθρώπου καδιωμένη στα γόνατα της Υπερμάχου Στρατηγού». Ο τόπος όπου αλαζονικά προσπάθησαν να εγκαταστήσουν τα ξενόφερτα ήδη τους οι σταυροφόροι με «τον καπνό που μας κουβάλησαν από το βοριά», μα κι αυτός που παρέμεινε στέρεο προτείκισμα της πίστης των υποδουλωμένων για αιώνες Κυπρίων. Εκείνος, τέλος, που συμπύκνωσε διαχρονικά τις αγωνίες ενός ολόκληρου λαού, για να τις ανεβάσει ως θυμίαμα ενώπιον της Πλατυτέρας στον αντίποδα της απατηλής, κωμάτινης παρουσίας του εκάστοτε κατακτητή.

Η ρήγαινα του Ορφανίδη «οδοιπορεί στον Πενταδάκτυλο και στα κάστρα του, μέσα στο δρύλο και την ιστορία, μυστικώς και ονειρικώς, για να μας αποκαλυφθεί και πάλι ως η Υπέρμαχος Στρατηγός που μας σκέπει εις τον αιώνα». Είναι η ίδια μυστική παρουσία που είδε κάποτε ο Σεφέρης στα τείχη της Βασιλεύουσας, να περιμένει καρτερικά να λύσει τον ολόλυγο της ρωμοσύνης μέσ' από το απέραντο πέλαγος της καλοσύνης της.

Σαν έφτασε ξανά το ποδοβολητό των βαρβάρων στην περικλειστη Αμμόχωστο, 47 χρόνια μετά την εγκατάλειψή της, ακούστηκε πάλι βροντερή η φωνή του ποιητή να στοιχειώνει τις πέτρες και τα μπάζα τους δανειζόμενη τα λόγια του Οθέλλου:

«Ασ' τους να τρώγονται και ν' ανεμοδέρνονται ωσάν το κάτεργο που δένει μούδες. Καλώς μάς ήρθατε στην Κύπρο, αρχόντοι. Τράγοι και μαϊμούδες!»

Αναφορές

Γιώργος Σεφέρης, «Νεόφυτος ο Έγκλειστος μιλά», *Ημερολόγιο Καταστροφώματος Γ'*. Νίκος Ορφανίδης, «Στα μοναστήρια του Πενταδακτύλου», περ. *Ελεύθερη Κυθρέα* τ. 118-120 (2018), 36-37.

Η κατάρα της λεηλασίας

Λεηλατήσαμε τα καταστήματά τους
 Χαλάσαμε τ' αγάλματά τους
 Λογχίσαμε τα γουρούνια τους και τα κάψαμε
 μαζί με τις φωτογραφίες των παιδικών τους χρόνων.
 Γεμίσαμε τα καντάκια τους
 Ισοπεδώσαμε με μπουλντόζες τους τάφους τους
 και χτίσαμε απάνω τους γήπεδα ποδοσφαίρου
 Κατεδαφίσαμε πλίδινους τοίχους που κουβαλούσαν τις μνήμες τους.
 Νομίσαμε πως δεν θα επιστρέψουν ποτέ.
 Και γύρισαν κρατώντας στα χέρια τους
 το κλειδί της πόρτας μας...

Του Τ/Κ συμπατριώτη μας Γκιουργκέτς από την Σταυροκόρνου,
 σε μετάφραση Λευτέρη Παπαλεοντίου.